

Af samme forfatter:

Hvis der skulle komme et menneske forbi, roman, 2017

En dag vil vi grine af det, roman, 2018

Tyverier, noveller, 2019

Man skulle nok have været der, roman, 2021

Mente I det, kortroman 2023

Drengen der gik i et med tapetet, børnebog, 2023

Børnebøger i samarbejde med

Frida Brygmann:

Minimund, 2020

Tyggegummidamen og andre historier, 2021

Bien fra Malta, 2023

THOMAS KORSGAARD

Snydt ud af næsen

Noveller

Lindhardt og Ringhof

Snak

Theo beholdt huen på under aftensmaden. Den var trukket helt ned over brillestængerne. De fik kylling i karry med klistrede ris. Det gjorde ikke humøret bedre. Han spiste udelukkende, så hans far ikke skulle spørge, hvorfor han lod være. Men så spurgte hans far alligevel, bare om noget andet, mens han skænkede mere mælk op til dem begge.

“Fryser du?” spurgte han.

Theo skyndte sig at stoppe gafflen i munden.

“Eller hvad?”

Han nikkede.

“Og jeg, som sidder her og sveder,” sagde hans far og skævede hen mod det åbne vindue. Gardinet blafrede ind mod håndvasken. Nogle blade dryssede af tulipanerne i kera-

mikvasen, de havde fået i indflyttergave af naboen. Gryden fik besøg af en flue.

“Du kan da umuligt fryse, når det er tyve grader,” sagde hans far.

“Men det gør jeg altså,” sagde han.

Udenfor stod kastanjetræet med sine hvide lygter. Det var dét, hans far var faldet for ved huset. Kastanjetræet og laden, som kunne indrettes til gildesal. Han havde fået job som psykolog i en by femten kilometer derfra, og Theo var startet på en skole i nærheden.

“Kan du ikke prøve at tage den af?” sagde hans far. “Bare mens vi spiser.”

“Må jeg ikke godt bare få lov at beholde den på?”

Radioen på krydderihylden kørte stadig. *Det Perfekte Mix*. Hans far gik op og slukede for den.

“Kom nu,” sagde hans far. “Af med den, og så fortæller du mig lidt om den lejrskole.”

“Hvad skal jeg fortælle?”

“Det må du da vide.”

“Der skete ikke så meget.”

“Jeg synes da ellers, der stod noget om en kanotur?”

“Ja ja. Det var sjovt.”

“Af med den.”

Theo tog huen af og trak skuldrene helt op for at holde brillerne på plads. Men da han førte gaffen op til munden igen, faldt de fra hinanden i to dele.

“De er gået i stykker.”

Theo håbede, at han ikke behøvede at sige mere.

“Ja, det kan jeg se,” sagde hans far og rakte armen ind over bordet. Han samlede brillestykkerne op fra tallerkenen og tørrede karrysovsen af det ene glas med en serviet.

“Theo,” sukkede hans far.

Theo stillede glasset oven på tallerkenen og skubbede sig ud fra bordet.

“Tak for mad,” sagde han.

“Du går ikke fra bordet.”

“Det smagte godt.”

“Du går ikke fra bordet,” gentog hans far.
“Ikke før du har fortalt mig, hvad der er sket.”

Theo satte sig ned igen.

“Hvad er der sket?”

“Der er ikke sket noget.”

“Det ved jeg ikke, om jeg tror på. Du har også en rift på armen.”

“Vi legede vildt.”

“Theo. Er der noget?”

“Nej.”

“Jeg får det jo at vide uanset hvad,” sagde hans far. “Jeg kan ringe til din lærer.”

“Det kan du bare gøre,” sagde Theo. “For der er ikke noget. Men, far?”

“Ja.”

“Må jeg ikke gå op på mit værelse nu? Så vil jeg pakke resten af tasken ud.”

Senere på aftenen stod de på badeværelset. Theo med sin tandbørste. Hans far med brilllestellet, som han forsøgte at klistre sammen med et stykke plaster.

“Jeg har ondt i maven,” sagde Theo.

“Ondt i maven?” spurgte hans far.
“Ja.”

“Hvordan ondt?”

“Bare ondt,” sagde Theo.

“Det var da ikke så godt.”

“Nej, så tror du ikke, det er bedst, hvis jeg bliver hjemme fra skole i morgen, indtil jeg er rask?”

“Så er der jo noget.”

“Nej, far, jeg har bare ondt i maven. Jeg kan smitte de andre og alt muligt.”

“Theo,” sagde hans far, han opgav brillerne og lagde dem i lommen.

Theo nikkede med lukkede øjne.

Han ville først åbne dem igen, når hans far blev helt stille.

“Nu fortæller du mig, hvad der er sket,” sagde hans far.

Selen skar mod hans skulder. Hans far slog korte blik ned mod kortet på telefonen. Den lille pil drejede, det samme gjorde bilen. Der blev færre og færre huse.

“Kevin sagde, at han ville rive mine øjenbryn af, hvis jeg sagde noget til nogen,” sagde Theo.

“Det kommer ikke til at ske,” sagde hans far.

“Det kan du ikke vide.”

“Jo, det lover jeg dig. Men det er rigtig problematisk, det der med at gå og slå på hinanden.”

Theo ville ønske, at hans far ikke var psykolog.

“Ja, far,” sagde han. “Det ved jeg godt.”

Kortet førte dem ud i ingenting. Hans far trak ind til siden og tog telefonen ud af holderen.

“Det kan jeg ikke forstå,” sagde han og zoomede ind på kortet.

“Kan vi så ikke bare køre hjem igen?” spurgte Theo.

“Det tror jeg, vi er nødt til,” sagde hans far, men så fik han øje på et lille bøjet skilt lidt længere fremme. Det stod for enden af en meget lang grusvej.

“Står der ikke nummer tretten dér?”

“Det kan jeg ikke se.”

“Jo, det gør der sørme så.”

Hans far tændte bilen igen.

“Jeg har ikke lyst,” sagde Theo.

“Der er ikke noget farligt ved det,” sagde hans far og drejede ned ad grusvejen. “Det lover jeg dig.”

“Det er også meget sent nu.”

“Kevin fortæller sin version, og du kan fortælle din, og så får dem, der skal have sagt undskyld, sagt undskyld.”

“Kevin siger aldrig undskyld,” sagde Theo.

“Selvfølgelig gør han det,” sagde hans far og trak håndbremsen.

En dyngplastik lå på gårdspladsen og brændte. Der var ikke lys i nogen af vinduerne. På facaden havde nogen malet en stribe med en maling i en anden farve som en prøve. Hunde gøede et sted. Hans far trykkede sig fri af selen og åbnede bildøren på klem.

“Ad,” sagde Theo og holdt sig for næsen.

“Sådan lugter der på landet.”

“Her stinker.”

“Så er det heller ikke værre.”

“Jo.”

“Det er ikke pænt at tale sådan om andres hjem.”

“Jeg bliver i hvert fald siddende her.”

“Pjat med dig.”

“Det gør jeg altså.”

“Du går med ud,” sagde hans far. “Den smule lugt.”

“Jeg får kvalme.”

“Nej, du gør ej. Kom. Så får vi det overstået.”

“Jeg er bange for hunde.”

“Hvad for noget?”

“Jeg er bange for hunde.”

“Det er da vist en ny ting.”

“Nej, det har jeg været længe.”

“Okay, okay,” sagde hans far. “Så vent her, og giv mig brillerne.”

Da hans far trådte ud af bilen, begyndte hundene at gø endnu højere, men de var stadig ikke til at se. Theo sad i bilen og betragtede sin far gå op til huset med de to løse ender af stellet i hånden. Nu bankede han på døren. Vendte sig om og smilede ned mod ham i bilen. Men der blev ikke åbnet. Så bankede hans far på igen. Theo rullede vinduet ned.

“De er ikke hjemme,” råbte han til sin far.

“Vent nu lige.”

“Lad os bare køre igen.”

“Jeg prøver lige én gang til,” sagde hans far og bankede igen.

Døren blev suget ind, og en chihuahua krøb ud. Den pilede afsted over gruset og sprang op på kølerhjelmens. Pelsen var fyldt med indtørrede knolde. Theo sank sit opkast, men smagen blev hængende. En mand trådte ud på trappen med en cigaret siddende mellem læberne. Sokkerne var meget længere end hans fødder. Theo satte sig ned på gulvet foran handskerummet og håbede, at han ikke

var synlig udefra. Så drejede han håndtaget, som fik vinduet rullet endnu længere ned, så både mandens og hans fars stemme blev tydeligere.

“Hvad vil du?” spurgte manden.

“Hvad jeg vil?” sagde Theos far.

“Ja,” sagde manden. “Hvad vil du her?”

“Jeg hedder Christian.”

“Nå,” sagde manden. “Det kender jeg ikke nogen, der hedder.”

“Christian Hartung.”

“Jamen goddaw.”

“Godaften,” sagde hans far. “Jeg kommer, fordi jeg er far til Theo –”

“Theo?”

“Ja.”

“Nå, det kender jeg heller ikke nogen, der hedder.”

“Det er ikke så længe siden, vi flyttede hertil,” sagde hans far. “Theo går i klasse med Kevin.”

Det svarede manden ikke på.

“Men du er måske ikke Åge?”

Det lød, som om manden sugede med næsen, da hans far sagde det navn, som om det var noget frygteligt at blive kaldt.

“Jeg syntes ellers, der stod nummer tretten ude på skiltet,” sagde hans far.

Nu trak manden vejret dybt.

Så sagde han bare: “Hvad satan har han nu lavet?”

“Jeg ved ikke, om han har lavet noget,” hørte Theo sin far sige. “Jeg vil bare gerne have, at vi lige får talt sammen.”

“Det må blive senere. Hans mor er inde på CLUBTAN.”

“Det skal også passes.”

“Passes?”

“Ja.”

“Hun gør sgu rent der,” sagde han. “Og jeg har kraftedeme heller ikke tid til at stå her.”

“Vent lige et øjeblik. Det er, fordi min søn sidder ovre i bilen.”

“Kan han da ikke gå?”

“Jo, det kan han naturligvis. Men jeg tror faktisk, at han er lidt bange.”

“Bange?” spurgte manden.

“Nej,” hviskede Theo ind i handskerummet.

“Ja,” svarede hans far.

“For hvad?” spurgte manden.

“Han fortalte mig her til aften —”

“Det er der sgu ingen grund til at være,” sagde manden. “Hvad er her at være bange for? Kan du fortælle mig det? Ser du noget her, der er grund til at være bange for?”

“Nej, men som jeg prøvede at sige, så kommer jeg, fordi min dreng fortalte mig her til aften, at Kevin og Theo havde haft et lille sammenstød på lejrskolen.”

Manden svarede ikke.

“Put lidt vat i ørerne,” sagde han så.

“Vat?”

“Ja, det virker da udmærket for os andre.”

“Nej, jeg tror vist, der er nogen, der skal have talt med hinanden,” blev hans far ved.

“Det er jo ikke så godt, at de går og slår på hinanden.”

“Slår?” spurgte Kevins far. “Har han slået nogen?”

“Det siger jeg ikke. Men jeg synes, vi skal prøve at komme til bunds i, hvad der er sket,” hørte Theo sin far sige ude på den anden side af bilen.

“Så har der jo nok været en grund til det,” sagde Kevins far. “Som regel er der da en grund til, at man får et par tæsk, er der ikke?”

“Nej, altså, man kan jo ikke —”

“Hvad kan man ikke?”

“Man kan jo ikke gå og slå på hinanden, hvis man bliver uvenner over noget, så må man prøve at løse tingene.”

Theo strakte sig lidt op igen. Lige over parkeringskiven så han sin far stå med ryggen til foran manden. Et af husets vinduer længere henne var vipet en smule op. Et dynebetræk hang som gardin. Omridset af en skulder trykkede det ind mod ruden. Fingerspidser kom til syne på kanten af det blomstrede stof. Det blev trukket en smule til side. Et enkelt

øje gled frem. Det stirrede direkte hen mod bilen. Theo satte sig hurtigt ned på måtten igen, løftede en hånd og famlede med den langs kanten af bildøren, indtil han fandt den knap, som låste alle dørene med et smæk.

“Du er da vist ikke herfra,” sagde Kevins far derude. “Jeg kender i hvert fald heller ikke andre mænd, der går rundt i sådan nogle der.”

Theo hævede sig op på knæene og så ud ad ruden.

Sejlersko og farvede sokker.

“Jeg synes ikke, min påklædning er så relevant,” sagde hans far.

“Relevant?”

“Skal vi ikke lige prøve at falde lidt til ro,” sagde hans far.

“Til ro?”

“Ja.”

“Hvem er det, der ikke er rolig? Du kunne da begynde med at snakke, så andre kan forstå det.”

“Det var ikke meningen.”

“Hvad var det så?”

Theos far nåede ikke at svare.

“Nej,” sagde manden. “Det kan du vel heller ikke finde ud af at sige. Du kan bare komme her med dine fine bøsseord.”

“Hov, hov, hov,” sagde Theos far. “Nu er det jo ikke for sjov, at jeg kommer helt herud, Theos briller er sådan set gået i stykker af det.”

Hans far rakte stellet frem mod Kevins far, som svarede med et langt suk.

“Hvad koster de?”

“Det ved jeg ikke lige,” sagde hans far.

“Kan du ikke bare svare på, hvad du bliver spurgt om? Hvad koster de!”

“Det har jo nok været et uheld, men ved du hvad, pyt med det, det er egentlig vigtigere for mig, at vi –”

“Siger du pyt?”

“Ja, pyt med det, det er ikke så vigtigt –”

“Du må ikke være rigtig klog.”

Kevins far prikkede ham i brystet med en finger.

“HVAD KOSTER DE?”

“Et par tusinde kroner måske.”

“Et par tusinde?”

“Ja, et sted deromkring.”

“Det er sgu ikke et svar.”

“Tre tusind, tror jeg, det var, men den del af det synes jeg, vi skal vente med.”

“Tre tusind?”

“Ja, deromkring. Vi har kvitteringen derhjemme et sted, men det synes jeg heller ikke er det vigtigste lige nu.”

“Så det synes du ikke.”

“Nej, egentlig så synes jeg, det vigtigste er, at vi får talt om tingene alle sammen, og så klarer vi resten med forsikringen.”

“Forsikringen?”

“Ja.”

Så vendte Kevins far sig om og gik ind i huset uden at sige mere. Der blev råbt noget derinde. Noget væltede og splintredes. Endnu et råb. Theos far vendte sig mod bilen og lavede en tommeløp. Så kom manden tilbage, men han havde ikke Kevin med. I hånden

holdt han et gammelt marmeladeglas. Han vred låget af med sin trøje og trak fem sedler op og glattede dem ud i sin hånd, før han rakte dem til Theos far.

“Er du så tilfreds?”

“Nej nej, det var ikke sådan,” sagde hans far og prøvede at aflevere pengene tilbage.

Kevins far greb fat om hans hænder og trykkede dem hårdt sammen omkring sedlerne.
“Her.”

“Kan jeg ikke hellere få dig til at hente Kevin?” spurgte hans far. “For så har jeg også en dreng siddende ovre i bilen, som jeg vil hente.”

“Har du ikke lige fået dine penge?”

“Det behøver ikke vare længe, jeg kunne bare rigtig godt tænke mig, at vi fik talt om det her, så de, som skal have sagt undskyld til hinanden, kan få sagt undskyld.”

Så blev der stille på en måde, der fik Theo til at lukke øjnene.

“Jeg skal denondelyneme nok selv tage en snak med ham,” sagde Kevins far og smækkede døren.